

Arrest

nr. 144 462 van 29 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 24 april 2015 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2015 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 17 november 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 4 december 2014 wordt verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn asielaanvraag.

Op 5 december 2014 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse overheden op basis van artikel 18(1)b van de Verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

Op 10 december 2014 stemden de Oostenrijkse overheden in met het verzoek tot terugname.

Op 24 april 2015 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel op het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering. Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Er is een repatriëring voorzien op 11 mei 2015. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert een schending aan van artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM.

3.3.2.2. Artikel 2 EVRM luidt als volgt:

“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

- a. ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;*
- b. teneinde van rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;*
- c. teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.”*

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)). Dezelfde vereiste geldt voor artikel 2 EVRM.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v.

Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Voor zover de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.3. In de mate dat verzoeker suggereert dat hij een minderjarige is toont hij deze loutere bewering, die is ondergraven door een medisch onderzoek, geenszins aan.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij een gezinscel vormt met zijn broer, wat steeds diens betrachting was. De bestreden beslissing heeft deze wil tot uiting gebracht doch afgewezen met de volgende bewoordingen:

“Middels een tussenkomst van zijn raadsman d.d. 05.01.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties rekening te houden met de aanwezigheid van zijn broer in België en het feit dat deze persoon in het onderhoud van de betrokkene kan voorzien.

De in 1990 geboren broer van de betrokkene vroeg op 05.10.2006, 18.04.2007, 21.06.2007, 23.01.2008 en 28.12.2010 asiel in België en verwierf op 20.07.2011 subsidiaire bescherming.

Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar eengezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in 1990 geboren broer van de betrokkene vroeg op 05.10.2006, 18.04.2007, 21.06.2007, 23.01.2008 en 28.12.2010 asiel in België en verwierf op 20.07.2011 subsidiaire bescherming.

Hij verblijft wel in België als begunstigde van internationale bescherming, maar kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid". Artikel 2,g) van Verordening 604/2013 beschouwt enkel de echtgenoot of niet-gehuwde partner van de betrokkene, minderjarige kinderen van paren of de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is als gezinsleden.

(...)

We benadrukken dat de broer van de betrokkene wettelijk in België verblijft en de familieband reeds in het land van herkomst bestond, maar op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat de betrokkene afhankelijk is van de hulp van van zijn in België verblijvende broer

(....)

. Betreffende het argument dat de overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Oostenrijk dit gezinsleven zou schenden. We merken op dat de betrokkene in januari 2015 meldde dat hij woonplaats koos bij zijn broer in Torhout. We merken echter op dat de betrokkene en zijn broer reeds geruime tijd van elkaar gescheiden leefden. De broer van de betrokkene vroeg reeds op 05.10.2006 een eerste maal asiel in België. Het feit dat ze nu kort, sinds enige maanden, wonen op eenzelfde adres impliceert ons inzien niet dat kan gesproken worden van een effectief gedeeld familie- of gezinsleven. Een overdracht aan Oostenrijk houdt volgens ons vanwege deze reden dan ook geen schending van artikel van het EVRM in.

Een op 31.01.2015 ingediende aanvraag voor een machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van wet van 15.12.19801 werd op 11.02.2015 afgewezen.

Een op 22.01.2015 ingediende aanvraag voor een machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9bis van wet van 15.12.19801 werd op 24.04.2015 afgewezen.(...)"

Door louter te wensen, als zijnde een meerderjarige, bij diens enige broer te verblijven weerlegt de verzoekende partij deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier niet. De verzoekende partij gaat voorbij aan de toepassing van artikel 2, g) van de Dublin-Verordening. Bovendien blijkt niet dat de verzoekende partij een bijzondere afhankelijkheid van diens broer aantoonst.

Verzoeker schijnt in het warrig verzoekschrift te suggereren dat artikel 3 van het EVRM geschonden is omdat hij gescheiden wordt van zijn broer en omdat artikel 8 van het EVRM geschonden is. Verderop zal blijken dat prima facie artikel 8 van het EVRM niet geschonden is. In de mate dat verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht omdat hij zou vrezen door Oostenrijk te worden teruggestuurd, is dit een loutere bewering, niet onderstaafd door stukken of rapporten zonder enig begin van bewijs en merkt de Raad op dat tijdens het gehoor verzoeker niet de minste klacht heeft geuit aangaande zijn verblijf in Oostenrijk of aangaande de houding van de Oostenrijkse autoriteiten.

Waar verzoeker suggereert dat artikel 3 van het EVRM zou geschonden zijn omdat hij thans een knieprobleem kent, en hij een aanvraag gesteund op artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou hebben ingediend maakt hij prima facie niet aannemelijk dat diens ziekte enerzijds niet in Oostenrijk kan behandeld worden, anderzijds dat diens ziekte derwijze ernstig is dat een risico op een schending van artikel 3 EVRM kan ontstaan.

In de mate dat verzoeker stelt dat artikel 3 van het EVRM objectief van toepassing is op diens broer en hieruit moet afgeleid worden dat dit ook voor hem geldt, kan ook verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus aanvragen in Oostenrijk. Uit niets blijkt dat de Oostenrijkse autoriteiten de subsidiaire beschermingsstatus niet zouden toekennen mits wordt voldaan aan de regelgeving terzake. Verzoeker houdt ten onrechte voor dat het toekennen van een subsidiaire beschermingsstatus aan diens broer hem automatisch het recht zou geven de subsidiaire beschermingsstatus in België te verkrijgen.

Het komt verzoeker in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker dient in principe een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het reëel risico op een slechte behandeling kan voortvloeien uit handelingen van niet-overheidsactoren; het is dan relevant dat daarbij wordt aangetoond dat de overheden van het land van bestemming niet bij machte zijn om dit risico te voorkomen door passende bescherming te verschaffen (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 40; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 98).

Het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat hij bij overdracht naar Oostenrijk omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Uit het zogenaamde Dublin-gehoor van 21 november 2014 blijkt dat verzoeker geen redenen aanhaalde met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling die zijn verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat - i.e. Oostenrijk - zouden kunnen rechtvaardigen. Hij maakte tijdens dat gehoor geen melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die hij tijdens een verblijf in Oostenrijk persoonlijk zou hebben ondervonden noch maakt hij tijdens het gehoor melding van een vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen in Oostenrijk indien hij zou worden overgedragen. Integendeel verklaarde hij : *"Ik heb geen problemen als in naar een ander land moet"*. Verder haalde verzoeker geen acute actuele gezondheidsproblemen aan. Het enige wat hij vermeldt is dat hij zich ooit zal moeten laten opereren aan zijn knie en dat hij bij zijn broer wil verblijven. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker bij een terugkeer naar Oostenrijk het risico loopt het slachtoffer te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van 3 van het EVRM. Waar hij in onderhavig verzoekschrift spreekt van knieproblemen hetgeen ook bleek tijdens het gehoor, brengt hij geen concrete elementen aan dat hij met een dergelijke aandoening in Oostenrijk het risico loopt het slachtoffer te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van 3 van het EVRM. Verzoeker beperkt zich tot algemene beweringen en veronderstellingen. Met dergelijke algemene beweringen toont verzoeker geenszins aan dat hij het risico loopt het slachtoffer te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van 3 EVRM.

Waar verzoeker aangeeft dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de Oostenrijkse autoriteiten op de hoogte waren van de aanwezigheid van verzoekers broer, stelt de Raad vast dat in het overnameverzoek dat niet aangetoond wordt hoe dit gegeven, gelet op de meerderjarigheid van verzoeker de beslissing van de Oostenrijkse asielinstanties zou kunnen beïnvloeden.

Waar verzoeker met zijn betoog omtrent zijn in België verblijvende broer die voor hem zorgt zijn afhankelijkheid wenst aan te tonen in het licht van een gezinsleven in de zin van het EVRM wijst de Raad op het volgende.

Omtrent het gezinsleven bepaalt artikel 8 van het EVRM als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 88.).

Verzoeker lijkt zich te beroepen op een gezinsleven met zijn legaal in België verblijvende broer.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "gezinsleven" niet. Dit begrip is een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een

gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven is een feitenkwestie.

Het begrip “gezinsleven” is niet van toepassing op de relatie met volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijke familieleden te zijn. Opdat in het bijzonder een relatie tussen volwassen broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99 Javeed v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing)). Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden.

Derhalve dient na te gaan of er in casu sprake is van een bijkomend element van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn broer.

Met het loutere gegeven dat verzoeker bij zijn broer reeds enkele maanden zou inwonen en dat zijn broer hem ten laste wil nemen gedurende zijn asielaanvraag, toont verzoeker echter niet aan dat er op het moment van de bestreden beslissing reeds sprake was van een element van afhankelijkheid tussen hem en zijn broer. Verzoeker voegt evenmin stukken toe die wijzen op enige afhankelijkheid, ook geen medische. Bovendien verblijft diens broer al sedert 2006 in België terwijl verzoeker slechts einde 2014 naar België kwam. Gelet op het voorgaande is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde. Verzoeker toont immers *prima facie* niet aan dat hij een door artikel 8 van het EVRM gewaarborgd gezinsleven heeft.

De verwijzing naar algemene bepalingen uit arresten van het Europese Hof en van de Raad van State volstaat evenmin. Zoals reeds gesteld komt het verzoeker toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening is gehouden met de argumenten die verzoeker aangaande diens broer te kennen gaf en dat het onderzoek grondig is geschied. Dit blijkt ook uit het administratief dossier. De theoretische beschouwingen die verzoeker uitgebreid geeft in het verzoekschrift doen hieraan geen afbreuk.

Verzoeker maakt de schending van de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk.

3.3.2.4. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.3.2.5. Verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 7, 8, 9 en 16 van de Verordening nr. 604/2013/EU. Naast een theoretisch betoog stelt verzoeker dat deze artikelen geschonden zijn omdat de bestreden beslissing geen verblijf bij diens broer toelaat.

Wat artikel 7 van de voormelde Verordening betreft, dat luidt:

“1. De in dit hoofdstuk vastgestelde criteria aan de hand waarvan de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, zijn van toepassing in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst.

2. Welke lidstaat met toepassing van de in dit hoofdstuk beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is, wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient.

3. Met het oog op de toepassing van de in de artikelen 8, 10 en 16 bedoelde criteria nemen de lidstaten elk beschikbaar bewijs van de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties van de verzoeker in aanmerking, op voorwaarde dat een dergelijk bewijs wordt overgelegd vóór de inwilliging van het verzoek tot overname of tot terugname van de

betrokkene door een andere lidstaat overeenkomstig respectievelijk de artikelen 22 en 25 en dat in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen over de vorige verzoeken om internationale bescherming van de verzoeker.”

wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing wel degelijk in haar motieven rekening heeft gehouden met het legaal verblijf van de broer van de verzoekende partij in België. Uit artikel 7 kan geen plicht worden afgeleid om de verzoekende partij toe te laten op basis van zijn familieband met zijn broer, in België te verblijven.

Artikel 8 van de Verordening nr. 604/2013/EU handelt enkel over minderjarigen zoals de titel van dit artikel aangeeft. Dit onderdeel kan niet dienstig aangevoerd worden nu onderzoek heeft uitgewezen dat de verzoekende partij geen begeleide minderjarige is omwille van diens meerderjarigheid.

Artikel 9 van deze Verordening luidt:

“Gezinsleden die internationale bescherming genieten

Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

Artikel 2 van de Verordening definieert de begrippen die in de verdere artikelen worden gebruikt. Artikel 2, g) stelt:

„gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

— indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;”

Zoals de bestreden beslissing opmerkt is derhalve artikel 9 niet van toepassing op verzoeker die meerderjarig is en bij zijn broer wil inwonen. Een en ander blijkt ook uit de a contrario lezing van artikel 11, dat tevens de minderjarigheid vooropstelt.

Artikel 16 van deze Verordening luidt:

“Afhankelijke personen

1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

2. Wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder, bedoeld in lid 1, wettig verblijft in een andere lidstaat dan de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt, is de lidstaat waar het kind, de broer of zus, of de ouder wettig verblijft, de verantwoordelijke lidstaat, tenzij de gezondheidstoestand van de verzoeker hem gedurende een significante tijdsspanne belet naar die lidstaat te reizen. In dat geval is de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt de verantwoordelijke lidstaat. Dit brengt voor deze lidstaat niet de verplichting met zich mee dat het kind, de broer of zus, of de ouder naar die lidstaat moeten worden gebracht. (...)”

Verzoeker toont niet aan dat hij zich in een afhankelijke situatie voorzien in kwestieus artikel bevindt. Er weze aan herinnerd dat de broer al sedert 2006 in België verblijft terwijl verzoeker einde 2014 naar België kwam en dat evenmin is aangetoond dat de ziekte een dermate afhankelijkheid veroorzaakt dat zelfstandig leven onmogelijk wordt.

De schending van de voorgehouden bepalingen van de Verordening nr. 604/2013/EU is prima facie niet aangetoond.

De motieven van de bestreden beslissing die stellen dat *“De betrokkene bracht specifiek met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen aan die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. Zoals reeds vermeld uitte hij tijdens zijn verhoor geen verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk maar stelde hij wel bij zijn in België verblijvende broer te willen blijven.*

Middels een tussenkomst van zijn raadsman d.d. 05.01.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties rekening te houden met de aanwezigheid van zijn broer in België en het feit dat deze persoon in het onderhoud van de betrokkene kan voorzien.

De in 1990 geboren broer van de betrokkene vroeg op 05.10.2006, 18.04.2007, 21.06.2007, 23.01.2008 en 28.12.2010 asiel in België en verwierf op 20.07.2011 subsidiaire bescherming.

Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in 1990 geboren broer van de betrokkene vroeg op 05.10.2006, 18.04.2007, 21.06.2007, 23.01.2008 en 28.12.2010 asiel in België en verwierf op 20.07.2011 subsidiaire bescherming.

Hij verblijft wel in België als begunstigde van internationale bescherming, maar kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als “gezinslid”. Artikel 2,g) van Verordening 604/2013 beschouwt enkel de echtgenoot of niet-gehuwde partner van de betrokkene, minderjarige kinderen van paren of de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is als gezinsleden. Dit impliceert dat de bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden in een bepaalde lidstaat op zich niet leidt de verantwoordelijkheid van die lidstaat met toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken dat de broer van de betrokkene wettelijk in België verblijft en de familieband reeds in het land van herkomst bestond, maar op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat de betrokkene afhankelijk is van de hulp van zijn in België verblijvende broer of dat zijn broer, verblijvend in België, afhankelijk is van de verzoeker in de zin van artikel 16(1) van Verordening 604/2013. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 04.12.2014 dat hij problemen heeft met een knie en dat een arts hem zei dat hij ooit zal moeten worden geopereerd. We merken echter op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 - heden artikel 16(1) van Verordening 604/2013- beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.” , zijn correct, redelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.2.6. Verzoeker voert eveneens de schending aan van het evenredigheidsbeginsel, omdat er niet op afdoende wijze zou rekening zijn gehouden met het gezinsleven met diens broer. De bestreden beslissing is disproportioneel genomen.

Deze redenering, rekening houdend met het voorgaande houdt geen steek. Enkele maanden verblijf bij een broer, waarbij geen afhankelijkheid, laat staan geen bijzondere afhankelijkheid wordt aangetoond terwijl verzoeker meerderjarig is toont geen disproportionaliteit in het nemen van de bestreden beslissing aan. Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te

doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Ook de schending van dit beginsel wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.7. Voorts haalt verzoeker nog de schending van de materiële motiveringsplicht aan, naast het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoeker herhaalt de grieven besproken in de vorige onderdelen van het arrest. Bijgevolg toont hij geenszins aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat prima facie om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog foto's overmaakt van hemzelf en diens broer, ziet de Raad niet in hoe deze van invloed kunnen zijn op de bestreden beslissing, nu deze niet voordien zijn voorgelegd en anderzijds de bestreden beslissing geenszins het broederschap betwist of het samenwonen van verzoeker en diens broer sedert zijn aankomst einde 2014 in vraag stelt.

Er weze herhaald en opgemerkt, dat ondanks het gestelde ter terechtzitting verzoeker niet met het minste bewijs aantoonde dat diens leeftijdsbepaling, en aldus diens meerderjarigheid, aangetoond volgens een ondergaan medisch onderzoek op enerlei wijze weerlegt en noch uit het administratief dossier noch uit de stukken die verzoeker bijbrengt blijkt dat de meerderjarigheidsbepaling geformaliseerd door een beslissing van de Dienst Voogdij, door verzoekers' raadsman werd aangevochten bij de Raad van State in weerwil met wat de raadsman ter terechtzitting stelt.

3.3.2.8. Voorst laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze hij artikel 71/3 §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden acht. Dit onderdeel is prima facie onontvankelijk.

Wat de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, heeft deze wet tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu blijkt op duidelijke wijze uit de bestreden beslissing dat de feitelijke en juridische grondslag op uitvoerige wijze zijn uiteengezet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De Raad wijst er tenslotte op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het

raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel is prima facie onontvankelijk.

3.3.2.9. Derhalve wordt besloten dat verzoeker prima facie geen schending van de aangehaalde bepalingen in het verzoekschrift aantoont.

De middelonderdelen zijn op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier,

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. BEELEN